
Публикуван на: 14-02-2007

Източник: [Портал Европа](#)

Властта, според балканските разбирания, е като косата. Когато расте - расте. Но когато започне да пада, процесът е необратим.

Тази година сезонът на протестите в България започна от първите дни на годината. Натрупаното обществено напрежение в резултат на престъпността, корупцията и грешките в управлението все по-често се изразява чрез опасни и непредвидими прояви. В рубриката Евроатлантически седмичник Георги Папакочев разглежда проблема.

Най-пресният пример за взривоопасно натрупване на обществено недоволство беше протестът на столичните шофьори на таксите миналата седмица, когато в резултат на криминално престъпление загина техен колега. Близко двумилионна вече София осъмна с блокиран от жълтите автомобили център, с което и без това драматичната транспортна ситуация на града се превърна в истинско бедствие. Цяло денонощие стотици хиляди граждани на практика бяха превърнати в заложенници на разгневена група шофьори, които за да изразят тясно професионалните си тежнения, свързани с рисковете на своята работа, вкараха в употреба традиционните си оръжия - управляваните от тях автомобили и служебните радиостанции.

И както обикновено - успяха.

Органите на реда наблюдаваха стреснати хаотичните изблици на шофьорски гняв, пребелели от

страх депутати от мнозинството и министри изпълниха незабавно техните хаотични искания, а обичайните комични фигури от парламента, специализирали се в "обязждане" на общественото недоволство единствено за да попаднат за миг във телевизионните новини и така да припомнят за своето политическо съществуване, бързо бяха освиркани и прогонени от сцената на конфликта.

Всъщност от въпросния протест останаха разочаровани всички и най-вече самите таксиметрови шофьори. Убиецът, наркозависим мъж, който беше заловен за броени часове, направи бързи самопризнания и по този начин лиши протестиращите колеги на убития от възможността да се преживяват по-дълго като негласни господари на столицата и да предявяват своите не съвсем смислени искания. Недоволни бяха и крайните националисти, чиито лидери безуспешно се опитаха да политизират протеста и бързо бяха разобличени и освиркани от разгневената тълпа.

Неудовлетворена остана опозицията, някои представители на която в първите часове на протеста привидяха мечтаното "Започна се!", без да помислят как би изглеждала европейска държава, чието управление е свалено от група афектирани шофьори и какъв авторитет би имала власт, издигната от водачите на жълтите автомобили.

Най-унизени, обаче, се оказаха управляващите. Защото на фона на растящото обществено недоволство те демонстрираха готовност за всякакви, при това незабавни компромиси, в това число и недопустими за нормалното функциониране на двумилионния град, само за да предотвратят ескалацията на напрежението в нещо по-опасно за собствения им режим.

Друг индикатор за активизиране на обществената сеизмична активност са станалите вече редовни протести на пенсионерите, които миналата седмица дори прерастнаха в опит за нахлуване в Министерския съвет. Полицейската намеса предотврати със сила поривите на недоволните да поискат лично сметка от премиера за своите мизерни доходи и жалко съществуване, както и да изразят възмущението си от 10 процентното подаяние към пенсиите, което социалистите великодушно решиха да отпуснат, но това далеч не елиминира източника на напрежение. През следващите дни и седмици израз на недоволство се готвят да дадат медицинските работници, които работят в хаос и санитарно ниско заплащане, учителите, чиито доходи ги обричат на жалко и недостойно съществуване, ужилените от "Топлофикация", които в по-голямата си част отказват да плащат астрономическите сметки за парно. Възмущение изразиха дори и служителите на Националния археологически институт към БАН, където специалисти с магистърска степен получават по 220 лева месечна заплата след като благодарение на извършваните от тях разкопки се разкриват безценни по своята стойност съкровища за държавата.

Най-сериозният, според съвременните български разбирания, протест, обаче, е предвиден за днешния празник на свети Трифон Зарезан, когато всички слоеве на българското общество са призовани да се включат в шествия-митинги срещу акциза върху домашната ракия. В средата на работната седмица политици, служители, работници, учени и пенсионери, студенти и гимназисти трябва да кажат своето твърдо "не" на омразния налог. Защото ракията, най-вече домашната, е онова, без което българина смята, че губи своята идентичност, своята култура и традиция в "завистливата" европейска среда. Гроздовата се оказва онзи "магически" общ знаменател в българското общество, който обединява гражданина и селянина, учения и неграмотния, стареца и студента, милионера и пенсионера, мъжа и жената, гимназиста и

**ПРОТЕСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ – КОМЕНТАР НА
ГЕОРГИ ПАПАКОЧЕВ,
"ЕВРОАТЛАНТИЧЕСКИ СЕДМИЧНИК" –
ДОЙЧЕ ВЕЛЕ**

гимназистката в едно цяло, което се нарича „домашна ракия". Ако очакванията на организаторите се сбъднат и страната бъде обхваната от мощния „акзицен" протест, тогава спасение за управляващите едва ли ще има.

Защото властта, според балканските разбирания, е като косата. Когато расте - расте. Но когато започне да пада, процесът е необратим.